

Skandinaviens Stjerne

Organ for
Dages

de Sidste-
Hellige.

Sandheden, Kundskaben, Dyden og Troen ere forenede.

Nr. 1.

Den 1ste Januar 1901.

50de Aargang.

Tale af Eldste Chas. W. Penrose,
holdt i Tabernaklet i Saltfjælden Søndagen den 19. August 1900.

Jeg er taknemlig for den Lejlighed, jeg har til at mødes med de Sidste-Dages Hellige i dette Tabernakel, og jeg haaber, at vor Sammenkomst ikke skal være forgæves, men at den maa vorde til Fordel for os alle. Jeg er kaldet til at tale til denne Førsamling. Jeg ønsker at gøre dette under Indflydelse af den Aaland, som leder ind i al Sandhed, og som gør Guds Vilje forståelig for den menneskelige Forstand. Jeg haaber, at denne Aaland ikke alene vil hvile paa mig for at oplyse min Forstand og give mig Ord, som kunne være til Fordel for dem, som høre, men at den ogsaa maa hvile paa Førsamlingen, saa at vi maatte være forenede i een Aaland. En Følge af sand Religion er Hensyn til andre Folks Befærds; sand Religion gør ikke Folk egennytige. Den frembringer Menneskeærlighed i deres Hjerter og et Ønske om at velsigne; ikke at forurette paa nogen Maade; den ønsker ikke Falder eller Skade for en Medstfabning, men hellere hans Ophøjelse, Fordel, Hygge og Glæde. Vor himmelske Fader skabte Jorden, vi bebo, for sine Skabningers Bekvemmelighed og Lyksalighed. Frelsens Plan, som var beredt, før Verdens Grundvold blev lagt, gif ud paa Forbedring, Fordel og den endelige Frelse af alle Guds Sønner og Østre. Maar vore Hjerter ere opfyldte af Ønsker om at gøre vore Medmennesker godt, ere vi i Besiddelse af den rette Aaland. Maar vi føle os hævnlystne og ønske at gøre ondt, saa er det ikke fra Gud, men fra den Onde. Det er sagt, at vor Frelser, Jesus Kristus, „ikke kom til Verden for at fordømme den, men at Verden skulde blive frelst ved ham“. Dette var Hensigten med

Kristi Komme og med den Forløsning, som han fuldbragte ved sin Død paa Korset. Kristi Aland er Frelsens, Belsignelsens, at gøre godt, at forbedre Mennesketenes Tilværelse og at berede os alle til vor evige Faders Nærværelse samt til at nyde Hærligheden af hans Rige. Et af de store Skælnemærker imellem de Sidste-Dages Helliges Tro og de fleste af dem, som kaldes „Kristne“, er, at de Sidste-Dages Hellige lære, at Frelsen er for alle Folk, af alle Tidsalder og Folkeracer, som kunne frelses. Den Lære, som Herren aabenbarede ved sin Ejener, Joseph Smith, bestaar i, at alle skulle vorde frelste, og at ingen, som muligvis kunde forløses, vil gaa fortapt, at Frelsens Plan rækker lige saa langt som Menneskets Falb. Vore første Forældre overtraadte den guddommelige Lov, og ved deres Ulydighed kom Døden ind i Verden. Og lige som Ulydighed, Synd og Død, som er Syndens Løn, kom ind i Verden som Følge af en Mands Ulydighed, kom ogsaa Frelse ved en Mands Lydighed, og Liv og Salighed vil i Tidens Løb blive tildelt alle Adams Børn. „Thi ligesom alle dø i Adam, saa skulle og alle levendegøres i Kristus“. Denne Lære blev fremsat af Apostelen Paulus i hans første Korinthier-Brev. Den fulde Mening er ikke forklaret i de gamle Skrifter, ej heller er den almindelig forstaaet i den kristne Verden, men den blev aabenbaret med stor Tydelighed til Profeten Joseph Smith og Sidney Rigdon. Jeg vil ikke læse Synet, som blev givet dem, til Forklaring af denne Frelsens Plan, men vil maaske læse nogle saa Vers af det, saa at Frelsens Plans fulde Udfraenkning tildels kan forstaas af denne Forsamling. Jeg vil først sige, at Bogen, fra hvilken jeg ønsker at læse, indeholder nogle af Guds Aabenbaringer til Jesu Kristi Kirke af Sidste-Dages Hellige i disse Dage, og vi anse dem som hellige Skrifter. Vi tro paa Bibelen. Vi tro, at „hellige Mænd i gamle Dage skrev og talte, som de vare ledte af den Helligaand“. Vi tro ogsaa, at den samme Aland i disse Dage vil tydeliggøre Guds Hensigter paa samme Maade, som de bleve aabenbarede i forrige Dage. Med andre Ord: „Vi tro, at Aanden er den samme til alle Tider, og at Gud og Kristus ere „de samme i Gaar, i Dag og for evigt“. Hvis Gud kunde aabenbare sit Ord ved Profeterne i gamle Dage, kan han visselig gøre det samme nu. Hvis ikke, hvorfor da ikke? Hvilkens Grund skulde der være til, at han ikke vilde aabenbare sine Sandheder ligesaavel i det nittende som i det første Alrhundrede, eller før Kristi Tid? Har den evige Fader mistet Magten til at aabenbare sig? Har han bundet sig ved en Ed og lovet, at han ikke vil tale mere efterat have aabenbaret sig ved Apostle og Profeter i Begyndelsen af den kristne Tidsalder og før denne Tid? Hvis det er saaledes, hvor er det da nedskrevet? Jeg kender ikke noget saadant i den Bog, som antages at indeholde den hellige Skrift. Bibelen indeholder nogle saa Ting, som Herren har aabenbaret ved sine Ejener i forrige Dage, og ved at læse den med Opmærksomhed finder jeg, at

den indeholder en Mængde Forjættelser om, at i de sidste Tider, i „alle Tings Genoprettelses Tid“, om hvilke Gud har talet ved alle sine hellige Profeters Mund fra Begyndelsen af, i „Tidernes Fyldes Husholdning“, i hvilken Gud vil samle alle Ting, som ere i Kristus, vil der være mere Lys, mere Aabenbaring og en større Del af Guds Kraft udvist, større Mirakler og Udgrydelse af Guds Land og Kundskab om Gud, indtil Tiden skal komme, da ingen behøver at spørge: „Kender I Herren, for alle skulle kende ham, fra den mindste til den største, og Kundskaben om Gud skal bedække Jorden, som Havet bedækker Dybet“; saaledes talte de gamle Profeter. Eftersom dette er sandt, er der ikke noget uoverensstemmende med Skriften eller noget ugrundet i den Ide, at Gud vil aabenbare sit Ord nu ligesom i gamle Dage, og det er hans Sædvane, naar han har et specielt Værk at udføre iblandt Menneskenes Børn, eller en vis Sandhed at aabenbare, da at opreiße een eller flere Profeter, ved hvilke hans Ord kunne blive kundgjorte, og vi maa antage, at han vil gøre paa samme Maade i de sidste Dage, eftersom han er et uforanderligt Væsen.

Vi bevidne, at det har behaget vor himmelffe Fader igen at aabne Himlen i dette, det nittende, Jahrhundrede, og at sende sin Søn, Jesus Kristus, vor Frelser, med et Budskab om Liv og Lys, lig det, han forkyndte, medens han var her paa Jorden. Vi bevidne, at Engle ere komne ned fra Herlighedens Sale, medbringende Lys og Sandhed til Oplysning og Frelse for den ganske Menneske-Slægt, ja, et Budskab, som skal børes „til alle Nationer, Stammer, Tungemaal og Folk“.

Vi ere bekendte med den Kendsgerning, at Kristendommen bestaar af forskellige religiøse Partier, sammensatte for største Delen af gode Mennesker, med mange talentfulde Mænd, af hvilke nogle forrette Tjeneste i Herrens Navn uden hans Fuldmagt, medens andre forklare Evangeliet efter deres egen Fatteevne — der ikke er stor paa dette Omraade; og at der er Folk af alle Sekter og Partier, som ønske at tjene Herren og vandre paa hans Veje, men som holde fast ved disse Scæregenheder og Ideer, som ere komne til dem ved Traditioner. Vi ønske ikke at gøre Indgreb i nogen af deres religiøse Rettigheder og Privilegier. Vi respektere enhver Mands Ret til at tilbede Gud efter sin egen Samvittigheds Bydende og tro ikke, at nogen bør forhindres i sin Gudsdyrkelse, men at enhver skal have Frihed til at udøve sin religiøse Overbevisning, saalænge han ikke indskräner andres Ret og Frihed. Her staa vi, og naar nogen overstrider dette, burde Loven gribe ind og beskytte Folk i Udbørsen af deres Rettigheder mod Anslag og Forstyrrelse af dem, som forsøge at indskräne disse. Men medens vi anse dette for Ret, tæbe vi ikke den store Kendsgerning af Syne, som alle burde give Agt paa, at eftersom der kun er een Gud for os at tilbede, kan der ogsaa kun være een sand Religion. Forskellige Guder kunne ind-

svore forskellige Tros-Bekendelser; men „der er een Gud, som er Faderen, af hvem alle Ting ere, og een Herre Jesus Kristus, ved hvem alle Ting ere“. Dertil maa Guds og Kristi Religion være een. Sandhed kan ikke stride imod sig selv, Sandhed og Bildfarelse ville støde hinanden, men Sandheder ville harmonere. Hvad Gud aabenbarer, maa være Sandhed, thi han er Sandhed; og hvad som kommer fra Jesus Kristus, hans elskelige Søn, maa være sandt, thi han er Verjen, Sandheden og Livet. Ingen Bildfarelse vil blive givet Verden, hverken af Faderen eller Sønnen. Og den Hellig-Aland er Sandheden Aaland“. Den leder ind i al Sandhed. Den tager af Faderens og Sønnens og aabenbarer til Menneskene. Den vil ikke forsøre eller aabenbare en Bildfarelse; men den vil aabenbare Sandheden og gøre den forstaaelig. Dertil ere Verdens Bildfarelser, hvad enten de ere iblandt Kristne eller Hedninger, ikke af Gud; saadan ville ikke gavne Menneskene, men skade dem. Det er Sandheden, som ophøjer, forædler og vil frelse dem. Falskhed og Bildfarelse kunne ikke gøre det. Noget, som strider mod Sandheden, kan ikke komme fra Gud, men maa være fra den Onde, som var „en Løgner fra Begyndelsen“.

Der er i den kristne Verden en Overflodighed af Bildfarelser, saavældsom nogle Sandheder; dette er forstaaeligt for enhver, som undersøger Menneskernes Tilstand i disse Dage; begrundet paa de mangfoldige Sekter og Partier iblandt Menneskene hersker der en stadig Uenighed. De forenes ikke — undtagen ved visse Lejligheder, naar de samles for at nedrive „Mormonerne“; de kunne somme Tider forenes om dette Spørgsmaal. Udsplittelses-, Strids- og Disputerings-Alander ere fundne iblandt Folk, som kaldes Kristne, lige saavel som iblandt Hedningerne. Alene denne Kendsgerning udviser, at der er store Bildfarelser i, hvad vi kalde Kristendommen. Det er, fordi deres forskellige Systemer ere oprettede og opfundne af Mennesker. Det var maaſke gode Mænd, som begyndte de forskellige Sekter — jeg vil ikke dømme i disse Ting; det tilhører den evige Dommer — men disse Sekter ere udsprungne fra Mennesker. Disse Mænd maa have læst Skrifterne og paa Grundlag af denne Læsning dannet sig visse Ideer, og de maa have oprettet de forskellige Systemer, efter hvad deres Begreber antog for Ret. Men selv om Begreber ere nok saa oprigtige, ere de dog ikke udelukkende Beviser for Sandheden. Hedningen er lige saa oprigtig i at tilbede sine Aſguder, som en Kristen er i sine forskellige Maader at bøje sig for Guddommen; og visseelig have de Sidste-Dages Hellige vist deres Oprigtighed for den ganske Verden saavel som for Himmelten. Denne Kirkes Eldster gaa ud i Verden og forkynde Evangeliet, som de forstaa det, og bevise derved deres Oprigtighed. Ikke destomindre ville vore kristne Venner ikke anerkende dem som Kristne eller tro, at de have Ret. De gaa uden Pung og Taske, uden Honorar eller Belønning. De blive ikke betalte for deres

Arbejde. De opfører deres Hjem med dets Bekvemmeligheder og forlade deres Elskede for at gaa ud i en modstridende Verden, for at møde Førfølgelse, ond Omtale og somme Tider Fængsel, Saar og Død. For hvad? For at forkynne det, som de i deres Hjerter vide er Sandhed. De ere oprigtige nok, men det beviser ikke, at de have Ret. Vore kristne Venner ville anerkende dette. I Modsetning hertil vil den Oprigtighed, der maatte blive udvist i de forskellige kristne Sekter af Folk, som udgøre deres Medlemmer, og af Prædikanter, som lære dem, heller ikke i sig selv være et Bevis paa, at de have Ret, eller at de have Sandheden. Men den Kendsgerning, at de ere delte og modstridende, er Bevis nok for, at der er en Mængde Bildfareller iblandt dem. Men det, som kommer fra Gud, er Sandhed. Hvis Jesus Kristus har en Kirke paa Jordens under sin Ledelse og Inspiration med Mænd, som han har bestiftet, som holder Fuldmagt fra ham, og som ere sendte ved hans Ord med guddommelig Fuldmagt til at forrette i Navnet Faderens, Sønnens og den Hellig-Ands, saa har denne Kirke Sandheden. Der vil ingen Bildfareller være i dens Lære, fordi den er ledet af Kristus som hans Kirke. Mænd kunne oprette en Kirke og kalde den Kristi Kirke; derfor vilde den ikke være det, men kun de Mænds Kirke, som indstiftede den. Hvis John Wesley — om hvem jeg af mit ganse Hjerte tror, at han var en god og mægtig Mand, som udførte et stort og godt Værk paa Jordens — organiserede et religiøst Selskab og kaldte det Kristi Kirke, vilde den derfor ikke være det, men kun John Wesleys Kirke. Hvis andre gode Mænd samles, komme overens om Læresætninger og organisere et religiøst Samfund, vilde det være deres; ikke Kristi. Det er ikke Guds, medmindre han har besalet det, aabenbaret det og antaget det.

Jeg tror, at disse simple Ideer kunne forstaas af denne Førsamling og af tænkende Mennesker. Hvis Jesus Kristus havde en Kirke paa Jordens i det første Aarhundrede, saa var den det Samfund, som han oprettede. Der er Beviser for, at han oprettede et saadant Samfund. Ved at læse det nye Testamente er det let at forstaa, at han selv organiserede den; derfor var den hans Kirke. Han indsatte deri Apostle, Profeter, Evangelister, Hyrder og Lærere (saaledes læse vi i Efeser-Brevet 4. Kapitel) „til de Helliges fuldkomne Bereedelse, til Embedets Forvaltning, til Kristi Legemes Opbyggelse; indtil vi alle naa til Enhed i Troen, og Guds Sons Erfendelse“. Disse Mænd vare udsendte for at predike Evangeliet uden Pung og Task. Det var dem besalet at „gaa ud i al Verden og prædike Evangeliet for al Skabningen“. Og de Lærdomme, som de læerte, vare Jesu Kristi Lærdomme. Frelsens Plan, der var indført, var guddommelig. Den var ikke Apostlenes. Da Paulus prædikede til Hedningerne, og Petrus til Jøderne, saa var det det samme Evangelium, den samme Lære, ved den samme Vand. Folk, som mod-

toge deres Ord og omvendte sig fra sine Synder og troede paa Jesus Kristus, vare alle døbte ved den samme Aland ind i eet Legeme. Der var kun eet Legeme, det gjorde ikke noget til Sagen, hvor mange Medlemmer der var deri; der var kun een Kirke, men der var mange Grene. Kirken var een, Evangeliet var eet, Gud, som de tilbad, var een, og saaledes var Frelseren. Der var „een Herre, een Tro, een Daab, een Gud, som er alles Fader“; og Bejen, de gif, var udpeget af Jesus Kristus, som sagde: „Den Port er vid, og den Bej er bred, som fører til Jordærvelsen, og de ere mange, som vandre derpaa; men den Port er trang, og den Bej er snæver, som fører til Livet, og de ere faa, som finde den.“ Disse Mænd, som Gud satte i sin Kirke, havde Herrrens Ord. Gud aabenbarede sig til dem. Jesus Kristus viste sig for dem. Dette er en af „hans“ Kirkes Udmærkelser. Den var i Samfund med sin guddommelige Stifter. Alanden, som kom ned fra Himmelten, var i disse Mænd, og ikke alene i dem, men i selve Kirken eller Samfundet. Det hele Legeme var levendegjort derved, ledet deraf og inspireret ved den. Dersor var Sandheden i Kirken. Men der kom en stor Forandrings, efter at Apostlene vare ihjellslagne. Mørket kom som en Vandflod og spredtes over Jorden, som den gamle Profet forudsaa, „Mørke vilde bedække Jorden, og Dumhed Folkene“. Fordi Mørket saaledes spredtes over Jorden, kunne vi se Tilstanden, som den eksisterer i Dag i den kristne Verden.

Jeg gentager, at i denne Slægt har det behaget vor himmelske Fader igen at aabenbare sig. Hør det! o, J Folk! Saa vist som Solen skinner paa Himmelten, og vi ere i dette Tabernakel i denne Eftermiddag, har den mægtige Gud, ja Herren, talet, og „kalder fra Solens Opgang til dens Nedgang“. Hans Ord gælde alle Folk, at Evangeliet i sin Renhed er gengivet til Jorden; hans Kirke er genoprettet under hans personlige Ledelse; Apostle, Profeter, Evangelister, Hyrder og Lærere ere igen begavede med hans Aland, som kommer fra det høje, og alle Folk, som modtage deres Vidnesbyrd og ere lydige mod Evangeliet, ere døbte ved een Aland ind i det samme Legeme, hvad enten de ere Føder eller Hedninger, Trælle eller fri, og de deltagte alle af den samme Aland. Dette Evangelium og dets ForkynELSE er dersor til den ganske Verden, til al Skabningen. Dette er Guds Befaling til hans Tjenere i Jesu Kristi Kirke af Sidste-Dages Hellige. Og alle Folk skulle høre det, det gør ikke noget til Sagen, hvor meget de modsætte sig. Denne Kirkes Eldestaa ud, ligesom Guds Tjenere gjorde i gamle Dage, og de ere begavede med den samme Fuldmagt, den samme Kraft og Ret til at forrette i Faderens, Sønnens og den Helligaands Navn. Og Kristi Ord ere til dem som til de første Apostle: „Den, som annammer eder, annammer mig, og den, som annammer mig, annammer den, som mig udsendte; og den, som fornægter eder, fornægter den, som haver udsendt mig.“

Herrens Ord ere til alle Folk, at de skulle omvende sig fra deres Ugude-lighed, Urenhed og falske Trosbekendelser, fra at bøje sig for Ting, som ikke ere Gud, og fra Menneskers Forestillinger og Ideer, der prædikes i denne Verden som Kristi Lære, og komme frem for Gud, deres evige Fader, i Ædmighed og Anger, omvende sig fra deres Synder, bekende dem og omvende sig fra dem.

Denne er en fordærvet Tid. Verden er fuld af det Onde. Maaske denne Udtalelse lyder urimelig, da der uden Twivl er en stor Del Godt i Verden lige saavel som Ondt; men jeg mener, at der er Overflodighed af Ondt alle Begne. Tag de kristelige Stæder — de, som have de fleste Kirker inviede til kristelig Gudsstjeneste —, og Synd, Fordærvelse, Laster og Onder, som vi ikke kunne omtale, findes der i Overflod. Guds Ord til Folk allevegne er nu, at de skulle omvende sig fra deres Synder og komme til Herren, at de kunne vorde frelste. Dette Evangelium skal prædikes til alle Nationer, Tungemaal og Folk. De Forhindringer, som nu ere i Vejen, ville blive nedbrudte. Krig, Plager, Pestilense, Hungersnød, Ildens fortærende Flamme, Orkaner og Hvirvelvinde ville være Redskaber i en fornærmet Guds Hænder til ataabne Vejen for Jesu Kristi Evangelium. Nationer, som i Dag sidde i Mørke, ville høre det, de kristelige Nationer ville høre det, thi Herrens Ord er til Præsten saavel som til Folket, til Kongen og til Bonden, til dem paa de høje Steder og til dem, der bo i de lave Hytter, og som arbejde under Jorden. Dette Evangelium skal gaa til alle Folk og til alle Stæder. De Nationer, hvor det nu er umuligt at forkynde Evangeliet paa Grund af Friheden's Endstrænkning, ville blive omvoelte i vor Faders belejlige Tid, saa at alle Nationer kunne være aabne og Kirkens Eldster frembare Budskabet til Jordens yderste Grænser. Angaaende Folk, som ikke ville annamme Evangeliet, naar det bliver dem tilbuddt, vil jeg sige, at naar de forkaste det, forkaste de Herren. Men skulle de da vorde evig fortalte og ødelagte? Hvis dette er Tilfældet, saa ville kun faa af vor himmelske Faders store Familie modtage Fressens Befsignelser. Hvad jeg vil læse for eder af dette Syn angaaer Menneskernes endelige Tilstand. Som jeg sagde, vil jeg ikke prøve paa at læse det hele, for det vilde være for længe. Jeg vil kun læse nogle faa Vers. Jeg ønsker, at alle Mennesker ville læse det hele. For jeg anser det som det herligste Lys og den herligste Sandheds Åabenbaring angaaende Menneskernes Fremtid, som nogen Sinde er utalt. Der er intet i Bibelen, som kan maale sig med denne Guds Åabenbaring om hans Plan og Hensigter med hans Børn, som bo paa Jorden. (Fortsættes.)

Det er Sagen, at hvad det til syvende og sidst altid kommer an paa, det er ikke Ens Meninger og Overbevisninger, men Karakteren.

Turgénjew.

Den 1ste Januar 1901.

En Oversigt over det henrundne Aar og Aar-hundredets Hændelser.

Vi staa nu ej alene paa Tærskelen af et nyt Aar, men ogsaa af et nyt Aarhundrede, hvilket foraarsager mange forskellige Refleksioner over Tildragelser i det forbigangne.

I Nationernes Liv glider i Almindelighed det ene Aar efter det andet tildels ubemærket forbi og ned i Tidens Strøm. Men naar et helt Aarhundrede er henrundet, og et nyt indtræder, saa trænger den Paamindelse sig frem ned sjælden Kraft, at en Tids-Periode af betydelig Længde har fuldendt sit Løb, ja, at en Tidslængde af et Hundrede Aar har naaet Evighedens Rand. Og Tanken maner os da til at gennemgaa det forløbne og fremstille Betragtninger over dets Hændelser, der, om de end maa gøres korthafte i denne Skildring, dog alligevel skulle medtage saa meget, at vi derefter kunne sætte Horoskopet for det, som Fremtiden har i sit Moderskød. Dette vil sikkertigen blive af mangfoldige Slags ligesom i den henrundne Tid, alt eftersom den almægtige i sin uendelige Visdom finder for godt at tildele sine Børn i Overensstemmelse med sin store Maade, faderlige Godhed og albise Styrelse.

Bed at se tilbage paa det nu endte Aarhundrede kunne vi ikke undlade at udtrykke vor Taknemmelighed til ham, som har Magten baade i Himmelten og paa Jorden, for alle de Velgerninger, som han har bevist sine Børn i den forløbne Tid. Tænk paa de overordentlige Fremstridt, som have fundet Sted paa Kunstens og Videnskabens Omraader til Menneskenes Wel! Dette er Elektricitetens Tidsalder med sine mange Fordele, ej alene i at gøre Livet behageligt med Lys og Varmie, men ogsaa som en Driv-Kraft, til Forfremmelse af Menneskenes Bekvemmeligheder, Besøerd og Fremadskriden paa Livets Bane. Elektriciteten kommer sikkertigen ikke til at savne værdige Sideshygger til de allerede opfundne; thi den har endnu ikke paa langt nær fuldbyrdet sit Maal. Mangfoldige Fænomeneres Straaler lade os forstaa Tilværelsen af underlige KræFTER, hvilke skulle tilkendegives i Herrrens egen behagelige Tid, men som endnu ere tilslørede for den menneskelige Tatteevne.

Den største og mørkværdigste af alle Tildragelser var, at Gudsader og hans Søn, Jesus Kristus, aabenbarede sig for Ynglingen Joseph Smith i Joraaret 1820, samt at Jesu Kristi Kirke blev organiseret ti Aar derefter med 6 Medlemmer, hvilket skete den 6. April 1830. Siden den Tid har Evangeliets Forkydelse af Israels Eldster foraarsaget en

delvis Revolution i de forskellige Kirkesamfunds Tænkemaade. Mange af Menneskenes opfundne Religions-Theorier ere blevne rystdede i deres Grundvold formedelst Sandheden, som vore Eldster have udspredt iblandt Nationerne, saa at nu ved Aarhundredrets Ende ere mange af de Lærdomme, som Profeten Joseph Smith forkynde, antagne af mange af Nutidens Prædikanter, der forkynde dem til deres Tilhørere, endskønt de ikke ville anerkende Kilden, hvorfra de kom. Tusinder og atter Tusinder have hørt og annammet det glade Budssab og have forenet sig under Evangeliets Banner.

Bed at betragte Resultaterne af Evangeliets Forkyndelse kunne vi ikke undlade at lovprise ham, der er alle gode Gavers Giver, for den Bistand, som han har givet sine ydmige Tjenere, Kirkens Eldster, paa alle deres Veje og Stier. De have været beskyttede fra Farer og Ulykker af enhver Slags baade paa Land og Hav. Resultatet af Sandhedens Forkyndelse i de forskellige Lande har bevirket, at Mennesker i Tusindtal have forsamlset sig i Gions Dale.

Det Arbejde, som er blevet udført i Staten Utah, Opbyggelsen af Stæder og Byer, Raadhus, Skolehus og Församlingshus i hundredevis, staar i Dag som et Underværk for hele den civiliserede Verden.

I Skoleundervisning er Utah en af de to mest fremragende af de fem og fyrtretyve Stater i Unionen. Den er gratis for alle Samfunds-klasser, og Børnene erhølde Undervisning paa Statens Befostning, fra det 6te til det 18de Åar. Utah er en af de faa Stater i Unionen, hvor Kvinderne have Stemmeret og tillige Ret til at erhølde Embede i Statens Tjeneste. For Nærværende have vi flere Kvinder, som ere Statsfunktionærer, og de udføre deres Pligter med Hæder.

Fire Templer ere opførte og indviede til Herrens høje og hellige Navn, hvori Ordinanser udføres baade for de Levende og Døde. Tusinder af de Hellige indgaa i disse Templer og udføre Ordinanser for deres hedengangne Slægtninge og Venner, som ikke havde Lejlighed til at høre og annamme Evangeliet, medens de vare i Førgængelighedens Land. Men de høre Evangeliet i Aalandeverdenen, og deres Efterkommere fremkomme her som Stedfortrædere og udføre Ordinanser for dem, som ere nødvendige til Frelse og Opførsel i vor Faders Rige.

Vi ville særlig henlede Opmærksomheden paa det sidst henrundne Åar og betragte nogle af dets mest glædelige Hændelser, Fred, Glæde, Fremgang og Lykke, som Tusinder af Jordens Indbyggere have nydt, ligeledes en Del af, hvad de mindre heldigt stillede have erfaret ved at blive underkastede Ufred og Sorg, Modgang og Ulykker, der paa forskellige Maader have ramt Mennesker i Tusindtal. Krigens Grusomheder have forstyrret Freden i forskellige Lande. Oversvømmelser og hæftige Storme have rasket paa mange forskellige Steder og forårsaget store

Først af Liv og Ejendom, baade paa Land og Hav. Pest og Hungersnød have ogsaa hjemsigts forskellige Dele af Jorden.

Oprøret i Kina har i Aaret Løb været en Skræf for alle kristne Nationer. I Begyndelsen af Aaret begyndte Kineserne at dræbe engelske Missionærer, hvilket endog fortsattes i blant de kristne Indfødte og om-sider paa Udlændingene i Allmindelighed. Aarsagerne til Oprøret ere vijseligen mange og forskellige, eftersom der i det mindste fordres to Parter til at begynde en Twist; imidlertid viser det sig, at Krigsaanden har gjort sig gældende og forårsaget de medfølgende Forstyrrelser, Elendighed og Død. Hvad Udfaldet vil blive er haardt at forudsige endogsaa for høje Diplomater. Brydningen mellem Kineserne, de europæiske Magter og Japan bebuder en uundgaaelig Omvæltning af det store og folkerige kinesiske Rige. De truende Skyer, der bebude en saadan Tildragelse, vise sig allerede i Horizonten.

Krigen i Syd-Afrika mellem Boerne og Engländerne, som har vedvaret over et Aars Tid, har kostet de twende Folk over 50,000 Menneskeliv, hvis Blod har flydt i Strømme paa Jorden; det er meddelt, at Omkostningerne ved denne rædselsfulde Krig ere nærværd to Tusinde Millioner Kroner.

Den 1. Maj sidste Aar indtraf i Staten Utah, Amerika, en af de skrækkeligste af Aarhundredets mange Ulykker, idet mellem 2 og 300 Mænd i et Øjeblik blev sendte fra denne Tilværelse til den evige, ved en Ekspllosion i en Stenkuls-Grube, bevijsende, hvor usikkert Menneskets Liv er.

Den 30. Juli kom det sorgelige Budskab, at Umberto, Kongen af Italien, faldt for Snigmorderens Kugle, hvilket er et yderligere Bevis paa Mordlysten, der har spillet saa uhhyggelig en Rolle i Aarhundredets Løb.

Hungersnøden i Indien, som var forårsaget af en usædvanlig Dørke, bragte Nød og Elendighed over 60 Millioner Mennesker. I Central-Indien har Nøden været størst. Marken har i Sommerens Løb staat nøgen og uden Folk. Det meddeles, at Tusinder, ja, endog Millioner af Mænd, Kvinder og Børn have mødt Døden som en Følge af Mangel paa Næringsmidler, hvilket uden al Twivl er den haardeste Død, der findes.

Atter en anden Ulykke, som ødelagde den blomstrende Stad Galveston og en stor Del af Staten Texas, Amerika, er en af de største i de senere Aar. Sidesulykker findes vijseligen i de store Oversvømmelser, der have ødelagt store Dele af Kina og Japan, men denne turde maale sig med de største. Menneske-Tabet alene i Galveston beregnes til omrent 3,000, og paalidelige Rapporter opgive Total-Summen til ikke mindre end fra 5 til 10,000. Ejendomstabet ved denne gruelige Katastrofe udgør flere Millioner Dollars. Aarsagen til denne Oversvømmelse synes

at have været en stærk Orkan, som drev Vandet i Havbugten ind over Landet, indtil Stæder og Byer laa flere Fod under Vand.

Døden har i Alarets Øsb gjort en meget rig Høst, ej alene paa den naturlige Maade, men ved Mord, Pestilense og allehaande Ulykker baade paa Land og Hav samt ogsaa ved Hungersnød og Krig paa flere Steder paa Jorden. Dette har bragt Forbauselse til den tænkende over de Begivenheder, som ske iblandt Nationerne, men efter Skrifstens Ord skulle alle disse Ting ske i den yderste Tid, førend Enden kommer.

„Thi Folk skal rejse sig imod Folk og Rige imod Rige, og der skal være Hungersnød, Pestilenser, og Jordstælb paa forskellige Steder. Men alt dette er Beernes Begyndelse.“ Disse ere Kendtegnene paa Kristi anden store og herlige Tilkommelse. Ligesaa vist som vi, naar Træerne knoppes og springe ud om Foraaret, vide, at Sommeren stunder til, ligesaa vist vide vi, at disse Tegn bebude Frelserens Tilkommelse.

Da vi nu have beskuet Tavlens mørke Side, saa lader os vende den om og betragte den lyse Side. Det sidste Aar har været velsignelsesbringende til de Hellige i Almindelighed. Fred, Enighed og Kærlighed raade iblandt Guds Folk i Zions Dale. Som et Folk nyde de alle Livets Nødvendigheder, og Tusinder af dem nyde ogsaa dets Bekvemmeligheder, for hvilke Belsignelser de føle sig meget taknemlige. Men fremfor alle Belsignelser paaskenne vi den Hellig-Alands Bejledning til Herrens Ejendom i vedblivende at udsende AElster i Hundredevis til de forskellige Lande, hvilke gøre alt for at opnøge de Oprigtige iblandt Menneskene og lede dem ind paa Livets nævne Sti.

De skandinaviske Hellige have haft et glædefuldtt Aar, idet Jubilæumsfesten blev afholdt i Anledning af Evangeliets Indførelse i Skandinavien for halvtreds Aar siden. Denne Højtidelighed har bragt Glæde til de Hellige i Almindelighed, men til de skandinaviske Hellige i Særdeleshed, baade i Zion og blandt Nationerne. Det har ogsaa vakt Opmærksomhed hos mange af vore Venner, og det synes, som om de af denne Aarsag ere mere villige til at hylde os. Siden 1850 have Israels AElster vandret omkring i disse Lande og besøgt Høje og Lave, Rige og Fattige; de have baaret deres ydmige Bidnesbyrd til Folket om Evangeliets Gengivelse samt om, at Guds Doms Time nærmer sig. Tusinder i disse Lande have annammet det glade Budskab, hvilket har bragt dem baade hinimeliske og jordiske Belsignelser.

Bed Aarhundredets Udgang er Medlemsantallet i Jesu Kristi Kirke af Sødste-Dages Hellige omkring 300,000. Saaledes har Antallet forsøgt sig med 50,000 for hvert Medlem ved Kirkens Organisation. Kirken indtræder i det tyvende Aarhundrede under de gunstigste Forhold, i hvilket vi erkende den algode Guds vise Styrelse, som gør al Ting vel for dem, som tjene ham og holde hans Bud.

Til AElsterne, som arbejde i Missionen, ville vi sige: Opløfter

eders Hoveder med Fryd og Glæde over det, som er eder vederfaret; hærer trofaste Vidnesbyrd om Guds Gerning, der strider frem paa Jordens i denne Tid og Slægt; thi vi ere forvissede om, at ingen Magt kan hindre dets Fremgang, for Gud staar ved Roret, og han har lovet at føre Jions Skib ind i den stille Havn.

De Hellige i Almindelighed ønske vi at opmuntre til at holde Troens Lampe brændende samt til at øve sig i Taalmodighed under alle Livets Omstættelser; følger Haabets Stjerne, som leder den Vandrende fremad og opad mod de Saliges Hjem i Fredens Boliger i det himmelske Rige.

Maatte Sandhed, Fred, Ret og Retfærdighed udbredes over hele Jordens, og maatte Dagen snart oprinde, da han skal komme, hvis Ret det er at tage Regerings-Tøjlerne i sine Hænder og regere som Kongernes Konge og Herrernes Herre.

Med disse Ønsker i vores Hjerter om Fremtidens sige vi Farvel til det nittende Aarhundrede samt til det gamle Aar og byde det thyvende Aarhundrede Velkommen samt ønske alle „Stjernens“ Læsere baade nær og fjern et glædeligt og velsignet Nytaar.

A. P.

De Sidste-Dages Helliges Tro.

(Fortsat fra Side 288, 49. Aargang.)

Herrens Røst høres i Dag. Den erklærer de samme profetiske Sandheder i de Åabenbaringer, han har givet sin Kirke i denne Uddeling angaaende Millenniet. I Året 1831 talte Herren til Kirkens Eldster og sagde: „Thi det store Millennium, om hvilket jeg har talet ved mine Tjeneres Mund, skal komme. Thi Satan skal bindes, og naar han bliver løst igen, skal han kun regere en lidet Tid, og da kommer Verdens Ende.“ (Papagens Bog, 13 Stf.) Og ved en anden Lejlighed udtalte han disse Ord: „Jeg vil åabenbare mig fra Himlen med Magt og stor Herlighed, med Himlens Hærskarer, og jeg vil bo hos Menneskene i Retfærdighed paa Jordens i tusinde Aar, og de Ugudelige skulle ikke bestaa. Og efter: Sandelig, sandelig figer jeg eder, at naar de tusinde Aar ere fuldendte, og Menneskene igen begynde at fornægte Gud, da vil jeg kun bevare Jordens en lidet Tid. Og Enden skal komme og Himlen og Jordens fortørres og bortvige, og der skal blive en ny Himmel og en ny Jord.“ (Åab., givet i Sept. 1830.) Ifølge dette skal Millenniet gaa forud for den Tid, Bibelen omtaler som Verdens Ende. I dette Tidsrum skulle alle Omstændigheder være gunstige for Retfærdighedsregeringen. Satan vil være bunden og Menneskene tildels befriede fra Fristelser, og de ville være nidskære i deres regerende Herres Tjeneste.

Dog vil Synden ikke være helt afskaffet, ej heller vil Dødens Magt være endt; men Børn ville leve, saa at de opnaa Manddoms-Alderen, og kunne da blive forandrede til en udødelig Tilstand i et Øjeblik. „Salig er den, der lever, naar Herren kommer, og har bevaret Troen; dog er det ham beskiftet at dø, naar han har opnaaet et Menneskes Alder, hvorfor Børn skulle vokse, til de blive gamle, og gamle Mennesker skulle dø; men de skulle forandres i et Øjeblik.“ (Pagtens Bog, 20. Stk.) Baade dødelige og udødelige Bæsener ville bo paa Jordens, og Samkvem med de himmelske Bæsener vil være mere almindeligt. De Sidste-Dages Hellige tro, at det vil være deres Privilegium gennem Milleniets forhæftede Arbejdet for de Døde, hvilket er en saa vigtig og karakteristisk Part af deres mange Pligter, og at de, ved saa meget lettere at have Samkvem med Himlen, ville være i Stand til at kunne forhæfte dette Kærlighedens Arbejde uden Hindring. Naar de tusinde Aar ere omme, vil Satan blive løst, og de, som ikke ere af de rene af Hjertet, ville blive paavirkede af hans Indflydelse. Mørkets Magters Fyrstes saaledes genvundne Frihed vil kun blive af kort Varighed; hans endelige Dom vil følge hasteligen, og han vil gaa til den evige Straf tillige med alle, som høre ham til. Da vil Jordens begynde sin celestiale Tilværelse og blive stiftet til at være et Hjem for Guds herliggjorte Sønner og Døtre.

En Genoprettelses-Tid er tydelig blevsen forudsagt. Lader os overveje Petri Ord, idet han talte til Folket, som samlede sig i Solomos Ruegang og undrede sig over den Lammes mirakuløse Helbredelse, ved Tempeldøren, som kaldes den skonne. (Ap. G. 3, 19.)

At Forandringen til en Tilstand nærmere Fuldkommenheden skal indvirke baade paa Naturen og Menneskene ses tydeligt af Pauli Lære: „Dog med det Haab, at Skabningen skal og selv blive frigjort fra Forkrænkelighedens Trældom til Guds Børns Hærligheds Frihed. Thi vi vide, at hele Skabningen tilsammen sukker og er tilsammen i Smerte indtil nu. Ja, ikke det alene, men ogsaa selv de, som have Vandens Førstegrøde, ogsaa vi sukke i os selv, idet vi forvente en sønlig Udkaarrelse, vort Legemes Forløsning.“ (Rom. 8, 21—23.) Dette Fornhelses-Værk er allerede begyndt. Som en nødvendig Forløber, hvorved den Forbandelser vilde blive forebygget, som ellers vilde hjemhøge Jordens, skulde Profeten Elias besøge Jordens og medbringe Nøglerne og Myndighederne til et stort Værk, angaaende hvilke Begivenheder, der endnu laa i Fremtiden, Herren sagde: „Se, jeg sender eder Elias Profeten, førend den store og forfærdelige Herrens Dag kommer. Og han skal omvende Fædrenes Hjerter til Børn, og Børnenes Hjerter til deres Fædre; at jeg skal ikke komme og slaa Jordens med Band.“ (Mal. 4, 5—6.) De Sidste-Dages Hellige erklaere alvorligt, at denne Profeti blev bogstavelig opfyldt paa den 3. April 1836, da Profeten Elias besøgte Joseph

Smith og Oliver Cowdery i det den Gang nylig indviede Tempel i Kirtland, Ohio. Han forkyndte, at hans Mission var den, som var omtalt af Profeten Malakias, og erklærede, at Tiden for Opfyldelsen af denne Profeti-var kommen, og han overlod Møglerne af dette sidste Uddelings-Værk til Kirken, saa at Genoprettelsen maatte blive fortsat, og endvidere som et Tegn paa, at Herrens store og forfærdelige Dag var nær ved Haanden, ja lige ved Døren.

Fornhelsen og Opstandelsen.

Vi tro, at Jorden vil vorde fornhet og faa sin paradisiske Hærlighed. Jordens Fornhelse. Jorden under Forbandelsen:

Den salige Tilstand, under hvilken Jorden skal eksistere, og Menneskene skulle leve i Milleniet, er næsten udenfor Menneskenes Fattævne, eftersom den er saa forskellig fra alt, hvorom Historien vidner eller Erfaringen lører. En Retfærdigheds-Regering, som strækker sig over hele Jorden, har endnu aldrig været kendt af Menneskene. Den universale Forbandelse har været saa synlig, Frijsterens Magt har været saa stor, den egennyttige og uguadelige Splid iblandt Mennesker og Nationer har været saa bitter; Dhrenes Fjendskab til hverandre og det Væsen, som dog i en fornødret Tilstand endnu holder guddommelig Bestikkelse til lovligt Herredømme over dem, har været saa almindelig; Jorden har været saa frugtbar paa Tørne, Tidsler og skadeligt Ukrudt, at Bestrielsen af Edens Have forekommer os som en Fortælling om en anden Verden eller om en Klode af en højere Tilværelse, ganske anderledes end denne Sære; dog lære vi, at Edens Have virkelig eksisterede paa vor Planet, og at Jorden er bestemt til at vorde en celestial Klode, stillet til at blive en Bolig for de mest ophøjede Væsener. Milleniet med al dets Hærlighed er kun en Beredelses-Tid, i hvilken Jorden og dens Beboere ville nærme sig deres forud bestemte Fuldkommenhed. Dette Fornhelses-Værk skal vedblive igennem Milleniet, Samfundet skal blive renset, Nationerne skulle dvoile i Fred, Krige skulle ophøre, Dhrenes Rovgerrighed skal ophøre, Jorden skal ved tildels at blive befriet fra Syndafaldets Forbandelse give Bonden i Overflodighed af sin Grøde, og denne Planet skal blive forløst. Enden paa denne Naturens Fornhelse vil ikke naas, før Milleniet er aldeles udrundet. Abenbareren Johannes figer, idet han beskriver de Tildragelser, som skulle følge efter Milleniet: „Og jeg hørte en høj Røst fra Himmelten, som sagde: Se, Guds Paulun er hos Menneskene, og han skal bo hos dem, og de skulle være hans Folk, og Gud selv skal være med dem og være deres Gud. Og Gud skal astorre hver Taare af deres Øjne, og Døden skal ikke være mere, ej heller Sorg, ej heller Strig, ej heller Pine skal være mere; thi de første Ting ere vegne bort.“ (Aab. 21, 3—4.) (Fortsættet.)

En Tanke paa Søen i Oktober 1900.

Det er saa skønt at sejle ved Norges vilde Kyst,
 Det er saa skønt at vugges paa Havets stolte Bryst,
 Dog endnu mer jeg hænder i Bangens grønne Lund
 At vandre med de Kære en dejlig Aftenstund.
 At skue Træets Blade i Vaarens gyldne Tid
 Og plukke Blomster skønne ved Maanestkin saa blid.

O sig, hvor skønt er Livet i Ungdoms glade Baar,
 Naar Ungdoms røde Roser paa Kinden yndigt staar.
 Hvor god er Livets Morgen, vor Ungdoms Jubelfest,
 Naturen til os smiler, alt som en velsat Gæst.
 Ja, sig, hvor skøn er Tanken, naar Livets Aftenstund
 Har ledet os tilbage i Vaarens grønne Lund.

Thi Skønhed vi og finder i Vintrens kolde Havn,
 Naar Tidens Völker hvide sig bølger i vor Havn.
 Naar Dagens Stræv er sluttet, og Livets Aftensol
 Bag Horisonten sørker sig over Ungdoms Pol,
 Hvor skønt er da at skue, naar vi tilbage ser,
 At her i Livets Vandring Guds Sandhed var os kær.

Da udi Barmen svulmer, som udi Ungdoms Baar,
 En Kærlighed i Hjertet, som Guds Udvælgte faar.
 Da hver en Livets Gerning som i et Spejl vi se.
 Halleluja vi synge trods Verdens Spot og Spe.
 Da har vi Livets Krone forlenet os som Løn;
 For vi bar Korset med ham, Forløseren, Guds Søn.

Nu sig mig, kære, er der paa Jordelivets Vej
 En Perle mere skøn, end vor Fresser skænker dig,
 Naar du fra Syndens Bane gaar, slutter Pagt med Gud,
 Bli'er en af Kristi Udvælgte og gaar fra Verden ud.
 Bered dig med din Lampe og Olje i den faar;
 Da skal du leve med ham de glade tusind Åar.

Se, dette er min Glæde i Livets Vintertid;
 Den skønne Perle fandt jeg i Vaaren min saa blid.
 Da Dybdens Vej jeg lærte var HimmelLivets Sti,
 At følge den er salig; thi Herren staar os bi.
 Og som naar Skoven skøn staar i Vaarens grønne Pragt,
 Saa er og Livets Perle min Aftens Højtids Dragt.

Christopher J. Kempe,
 Egersund.

Dødsfald. Christiane Frøisland, Datter af Michael O. og Anna Frøisland, døde af Blodforgiftning paa Holy Cross Hospital her i Staden den 15. Novbr. 1900, omtrent 14 Aar gammel; den afdøde var født i Bergen, Norge, den 27. Juni 1887 og emigrerede i Forening med sin Moder fra Nalesund, Norge, til Utah i 1899. Broder Frøisland emigrerede Alret forud. Lille Christine var en særdeles flink og intelligent Pige og havde i Betragtning af sin Alder særdeles gode Kunstdabber om Evangeliets Principer. Paa Grund af sit blide og behagelige Bæsen var hun almindelig afholdt af alle, som kendte hende. Begravelsen fandt Sted under stor Deltagelse fra 16. Wards Forsamlingshus i Søndags (den 18.), ved hvilken Lejlighed Eldsterne John L. Johnson, H. C. Hansen, Andrew Jensen, Peter Reed, Martin Christophersen og Bislop Geo. R. Emery talte trøstende og belærende til de Efterladte. Sangkoret „Harmonien“ udførte flere smukke Numre, og Graven indviedes af Eldste Martin Christophersen. Broder Frøisland og Familie, hvis Bopæl er i 16. Ward her i Staden, have mange Benner, som hjerteligt sympatisere med dem i deres dybe Sorg.

— Det bekendtgøres herved for fraværende Slægt og Benner, at min kære Svigermoder, Magdalene Elisabeth Grandjean, født Jacobsen, afgik ved Døden den 15. November efter et haardt Sygeleje paa 6 Uger. Hun blev født i Roskilde den 1. Juni 1831 og annammeude Evangeliet den 6. September 1877. Hun døde i Haab om en herlig Opstandelse og Genforening med sine kære paa den anden Side Sløret.

Stampen pr. Klampenborg. Gottfre Jensen, Bogholder.
„Bituben“ bedes optage).

Lyffen kender ikke noget „i Morgen“; den kender ikke noget „i Gaar“, den ved ikke af nogen Fortid at sige; den tænker ikke paa nogen Fremtid; Nutiden tilhører den, og ikke engang Dagen, kun Øjeblikket.

Jwan Turgénjew.

„Skandinaviens Stjerne“ udkommer den 1ste og 15de i hver Maaned. Abonnementspris: 1 Krone pr. Kvartal eller Kr. 3,70 om Alret vortofrit.

Indhold.

Tale af Eldste Chas. W. Penrose...1 Red. Benr.:	De Sidste-Dages Helliges Tro 12
En Oversigt over det henrundne Aar og Aarhundredets Hændelser....8	Poesi: En Tanke paa Søen i Oktober 1900 15
	Dødsfald..... 16

København, 1901.

Udgivet og forlagt af Andreas Petersen, Sankt Pauls Gade 14, 1ste Sal
Træst hos F. C. Bording (B. Peterzen).